

Đàn bà

DEPOT LEGAL
INDOCHINE

Nº 13091

MỖI SỐ 0\$10

Thư từ và ngân-phiếu
xin gửi về:

La Directrice du
TUẦN-BÀO ĐÀN BÀ
76, VIÉLÉ — HANOI

BA THÁNG . . . 1\$30

SÁU THÁNG . . . 2,50

MỘT NĂM . . . 5,00

CHÍNH-PHỦ GẤP ĐÔI

TUẦN - BÀO XUẤT - BẢN NGÀY THỨ SÁU — NĂM THỨ 3 — SỐ 112 — 11 JUILLET 1941

THANH-NIÊN VỚI ÁI-TÌNH THẢO NÀO HỌ LẤN VÀO CHỖ CHẾT

Bữa chủ nhật 6 juillet nhân đi qua phố Paul-Bert vào hồi 7 giờ sáng, chúng tôi đã được chứng kiến một cảnh tượng vô cùng náo nhiệt ở trước cửa nhà chớp bóng Eden. Có cả trăm nam nữ thanh niên chen chúc nhau xô đẩy nhau để được xát vào hai tấm phen sắt còn đóng chặt cứng. Họ đến lấy vé để chiều đi coi, hoặc từ 2 đến 5 giờ, 5 đến 7 giờ hoặc từ 9 đến 11 giờ. Chiều mới đi coi, 9 giờ rưỡi mới bắt đầu ban vé thế mà người ra đi coi đến từ 7 giờ sáng thì đủ biết lòng ham muốn của họ lên đến độ nào. Phim đem chiếu nhân đề là : « Premier amour » (cuộc tình duyên thứ nhất, do cô Deanna Durbin đóng vai chính. Cô đào này đã được dân Việt-Nam-toàn các học sinh—ra mến từ mấy năm nay.

Nói « ưa mến » chúng tôi

Thống-chế PÉTAIN

Đã nói :

Lịch-sử là một cuộc luân-lưu liên-tiếp của những thời-kỳ mà uy-quyền biến ra tàn-bạo và những thời-kỳ tự do gây ra phóng túng. Đã đến lúc nước pháp phải đem phối-hợp một cách điều-hòa uy-quyền và mọi thứ tự-do, để thể vào sử luân-lưu đau-đớn ấy.

Chỉ hiện hai chữ ấy theo nghĩa của nó. Chúng tôi đã lầm. Thanh niên Việt Nam vượt xa hơn nữa. Họ say mê Deanna Durbin một cách điên cuồng, nghĩa là say mê ái tình như hóa rồ, hóa dại. Phải nhìn làn sóng trẻ trung ấy xô đẩy, những cánh tay đề trần, những bộ quần

« sôóc » lem luốc và những giọt mồ hôi lấm tã mới có một ý tưởng về sự ham mê của họ.

— Cô Deanna ơi ! tôi chết ngay.

— Cô Deanna ơi ! nó thích khuỷu tay gãy cả xương sườn rồi !

— Hồi người đẹp ác, vì nàng

mà tôi mất vi, mất cả carte (các cửa học trò).

Thật là một cái chợ ! Các cô Deanna Việt-Nam đứng rạt ra một bên để mặc cả ngàn jeune premier (gọi thế cho họ thích) nhẩy lên đầu nhau, đưa cánh tay vào ngực nhau, lên gối nhau, cóong keng nhau mua vé.

Chui vào lấy được vé đã là một sự khó, lấy rồi đem ra lại càng khó. Có ông phải ngồi thụp xuống chui qua cái rìng chân để kiếm lối. Trông thấy họ mà ái ngại. Áo quần lấm lem sôóc sêch, mặt đầm mồ hôi, tóc dính xuống chân, nhưng khi đôi mắt nhìn vào tấm vé ở tay thì cái miệng lại mỉm cười. Một ông « khoái qua » cầm vé soa vào má cô Deanna (đã đành là hình cô Deanna treo ở cửa) reo lên : « Chiều nhè. »

Lại một ông tay cầm vé, tay dùm chỗ áo rách, bảo bạn : « Tao biết chen kịch liệt nên sáng nay bạn bỏ quần áo này mượn của thằng bếp, rách chỉ đến nó đồng bạc. »

Một ông khác chưa lấy được vé thì cửa guichet đã đóng, tức quá kêu lên :

« Chúng mày yêu cho lắm rồi mà tự tử cho nhiều ! »

KHÔNG BÌNH PHẪM

Cô Trinh

ĐÀN BÀ ĐỌC SÁCH THỜI THỂ với VAN CHƯƠNG

Ở đây tôi không phê bình thơ ca của ông Song-An ; vì mấy trang văn văn thuộc về phần phụ của Thời thể với văn-chương.

Tôi chỉ đề ý tới những bài diễn-văn : Thời-thể với văn-chương. Một vấn - đề giáo-dục, Xét tâm lý người thôn-quê bằng những câu hát, Thân-thể và văn-chương cô Xuân - Hương. Vấn - đề dạy chữ nho. Văn-chương và luân - lý chuyện Kiều. Những bài diễn-văn này đã đọc ở các học đường, khách thỉnh và hội quán trong 10 năm lại đây.

Tác - giả, ông Song - an Hoàng-ngọc-Phách đã đem học-lực và văn-tài tự giới thiệu ông với bạn đọc rất nhiều lần ở các báo chí Nam - phong và Đông-tây nên nhiều người đã có cảm

tình với cái quá - khứ của văn-nghệ ông. Trong số người ấy có tôi.

Nhất là năm 1922 tiểu thuyết Tổ-tâm do tập kỹ-yếu của trường Cao đẳng in ra đã thành một phản-động-lực phá tan nền văn-học cổ-diễn và khai mạch cho nguồn văn lãng-mạn bắt tôi càng chú ý đến văn-nghệ ông Song-an.

Hồi này mấy bạn đồng nghiệp ở đây hoan nghênh Thời-thể với văn - chương một cách sốt-sắng, giữa lúc nhà xuất bản Cộng-lực làm quảng-cáo một cách ồn ào, có mấy người quá tôn ông, đã ví ông như những cây đại-bút Sainte : Beuve và Jules Lemaitre. Tôi vội tìm Thời-thể với văn-chương và mãi-miệt đọc.

(Xem tiếp trang 10)

HỎI — Vì không chịu nổi cảnh mẹ chồng khắc nghiệt và chồng quá vũ-phu, nên tôi phải ly-dị, về ở với anh chị tôi. Đã hơn năm nay nhiều người định hỏi tôi làm vợ nhưng cứ có ai hỏi là nhà chồng cũ tôi phá đám, nói xấu tôi, hoặc dọa dẫm người ta nếu lấy tôi họ sẽ báo thù. khiến người ta lại hỏi hỡi Tôi nên xử trí thế nào?

HÒA-HƯƠNG

TRẢ LỜI — Chỉ có cách đối phó là lấy đủ bằng cứ đem nhà chồng cũ ra pháp luật kiện về tội phao vu và dọa nạt hành hung. Ngoài phương kể đó ra, chẳng còn phương kể nào cả. Bịt miệng vô, miệng hũ, ai bịt được miệng người. Nhưng nếu người nào định lấy bà, mà lại còn tin lời nhà chồng cũ của bà nói xấu bà, và sợ họ hành hung thì người ấy cũng chưa có đủ tư cách để bênh vực bảo hộ, làm người chồng của bà đâu. bà hãy đợi một người khác có can đảm không thèm nghe lời phao vu, không sợ lời dọa nạt chỉ biết có bà thôi, thì bà mới chắc được nương cậy che chở suốt đời.

CÔ B. HƯƠNG — « Lửa gần rơm lâu ngày cũng bén » Câu tục ngữ ấy đã căn cứ vào

những sự từng xảy ra rồi. Anh cô lo sợ là phải. Cô nên thừa giao thiệp với người trai ấy đi thì hơn. Nếu cô và người ta từ xưa không ngờ tình ý yêu đương gì với nhau thì chẳng có thể xảy ra sự gì đáng lo cả.

HỎI — Có một người bạn đã lấy chồng, hiện bạn ở vào một cảnh đáng thương : nhà chồng, nhất là các em gái chồng không hiểu mình thành thử cứ phải đem thân làm cái đích chịu những điều bóng gió mát mẻ. Bạn là người thích tự do, nay bị bó buộc, bạn từ nhỏ chỉ lo mất giá trị riêng nay phải quên mình, thế mà vẫn không được yên ổn. Bạn dám chán định đi tu. Làm thế nào bây giờ?

Ý LIỀN (Cantho)

TRẢ LỜI — Những sự xích mích giữa chị dâu em chồng thường ở gia đình nào cũng có. Họ hoàn mới có gia đình tránh khỏi cái nạn ấy, nó phát nguyên ở một tâm lý ích kỷ của loài người. Trước anh chưa có vợ thường có điều gì cũng hay bàn bạc với các em. Lúc rồi anh hay truyện trò với các em. Lúc anh có tiền, anh hay mua đồ vật cho các em. Nay bỗng nhiên có một người đàn bà lạ vào ở chung với anh. Thì giờ, tiền bạc v.v. bao nhiêu những cái xưa kia dành cho các em, người đàn bà nọ chiếm hết. Sự ghen ghét từ đây phát sinh... Nếu người chị dâu biết cho các em, nếu các cô em hiểu rằng tình vợ chồng bao giờ cũng khăng khít hơn tình anh em thì tức khắc hoà khí lại trở lại trong gia đình. Nay bạn cô muốn sống

(Coi tiếp trang 11)

Kết quả Cuộc Thi Tâm-Lý

(Bài được giải nhì)

Theo ý em, bà tự kết án quá nặng, vì chỉ dựa theo một thứ luân lý câu thả, một đạo-đức chật-hẹp, và hơn nữa một quan niệm vô cùng sai lạc về ái-tình và triết-lý của sự sống. Vô-tình, bà đã tự giam hãm cái cá nhân của mình trong khuôn khổ lễ-nghĩ phức tạp của xã-hội, làm nô-lệ cho những cảm-tình bạc nhược, và, nực cười thay, chính bà đã muốn tiêu-biểu cho hết thảy hạng chị-em đã tự chôn vùi đời mình trong cái thành-kiến cũ-rích : Không dám phản đối lại những sự vô-lý của người đàn-ông.

Bà chỉ là một nạn nhân của cảnh ngộ, không phải một tội nhân của danh giáo, vì việc ngoại tình của bà chỉ là kết quả của sự miễn cưỡng phục tùng không phải là cố ý. Bà đáng thương hơn là đáng giận, vì ở đời này, hỏi đã mấy ai không « tham sống sợ chết » thừa bà.

Phượng-chi oán chết, không mục đích cao-thượng, có thể chỉ là một sự hèn nhát, sợ khổ, sợ phần đầu... Người ta sau những ngày thất vọng, hoặc sa-ngã, vẫn có quyền làm lại cuộc đời... Nói xa ra nữa, ta chỉ là một thứ nhân loại tầm thường đầy dục-vọng, đầy tội lỗi. Tại sao, ta cứ muốn tự kiêu, tự-đại, tưởng mình là to lớn cao thượng, để khinh-bí ghê tởm những kẻ hèn yếu hơn mình. Em muốn ám chỉ bọn đàn ông đã gây ra bao nhiêu tội ác cho gia-đình cho xã-hội, kiêu ngạo và ích kỷ, chẳng đã được tha thứ luôn luôn bởi lòng từ-tâm của người đàn bà mà vẫn huênh-hoang lên án khép tội người bạn yếu đuối của mình, không bao giờ chịu nhận rằng : cái mà mình ghê-tởm đó, đã bao nhiêu lần mình không thấy ghê-tởm, khi mình không đủ can đảm để ngăn cản lòng dục-vọng mình.

Bà nên nhận chân rằng ông chồng bà không yêu bà đến tuyệt đối như ý bà tưởng, và bà cũng chẳng cần nghĩ đến rằng ông là lẽ sống duy nhất của bà. Vì một khi ta đã yêu, yêu tha thiết, yêu say mê một người nào, thì ta rất có thể tha thứ cho người yêu ta lắm, nhất là lại biết rằng tội ác kia không

phải tự người yêu ta gây nên. Ái-tình về nhục thể chỉ đưa người ta đến chỗ chán-chường sau khi đã thỏa thích ; chỉ có trái tim duy-nhất, không chia sẻ, không phán đoán, sung sướng vâng theo tiếng gọi của một trái tim yêu đương khác cũng bỗng bật sôi nổi như nó, mới xứng đáng là Ái-Tình.

Tóm lại, trong trường hợp của bà, chỉ là thiệt-thòi cho bà, chưa phải là mất hẳn hạnh phúc. Bà có quyền oán-trách ông đã không tha thứ cho án ngoại-tình của bà, để duyên bà lỡ dở, và nên hi-vọng một ngày mai sẽ tốt đẹp, vì biết đâu, sau này, khi làm lại cuộc đời, bà sẽ chẳng gặp một người đàn ông thứ hai, hiểu bà hơn và độ lượng hơn ông!

Sự đau đớn là ông thầy-học của mình đó. Tập quen đi, ta sẽ thấy đời không có gì đáng làm cho ta lạ lùng, bỡ ngỡ, buồn rầu phần ứt nữa.

Ta sẽ vui vẻ sống, lặng lẽ sống không thở than, không kêu gào, không oán trách đời và người.

« Seul le silence est grand, tout le reste est faiblesse » (Chỉ có sự im-lặng là cao quý, còn là hèn yếu cả)

Một lần nữa, em khuyên bà trước cái xã hội kiêu-căng, vị kỷ này bà không cần hi sinh cho ai hết. Bà cứ sinh nở nuôi giầy đưa hai nhi cho sau này hành người hữu dụng. Nếu ông nghĩ lại đến đón bà về là quý nhất, bằng không bà có quyền lặng lẽ sống, vui vẻ sống, sống cho xã-hội trong khi chờ đợi một ngày mai tốt đẹp hơn. Những tâm-hồn bạc nhược ở xã hội này bị đào thải một cách tàn nhẫn. Ta phải tự giúp mình không nên quá ỷ lại vào người khác, dầu người ấy là một người chồng.

Có được như vậy thì dầu có gặp cảnh biến, mới không đến nỗi tuyệt vọng

Mme Marie Van

Chez M. Vũ-như-An

Greffier Huyện de Yên.

Thành (Cao - si gare)

Những giải thưởng đã gửi rồi. Bà Vân được thưởng giải ba ở mấy Bđ de la République Hadong cho biết?

(Coi tiếp trang 10)

Et maintenant

Avez-vous votre exemplaire des

« Paroles du Maréchal »

Editions du Gouvernement Général de l'Indochine. Ouvrage vendu au bénéfice de l'Assistance

Franco-Indochinoise aux Victimes de la Guerre.

Dans toutes les librairies — Prix 0\$50

Con ai?

CHUYỆN DÀI

(Tiếp theo)

Thấy bạn cười quá, Huỳnh hơi ngượng, đứng ngậy người đỏ mặt nói chữa thẹn:

— Tôi nóng ruột thật. Không bao giờ lại bồi hồi bồi hồi thế này.

— Tôi có phải là thầy thuốc đâu ông bạn! Thôi hai ta đánh vài ván cờ cho khuây.

— Ừ, phải.

Huỳnh gọi bồi bảo kiểm bàn cờ, nhưng người bồi nói nhà hàng không có.

— Hay chúng ta ra biển chơi, bữa nay sáng trăng đẹp lắm.

Người bồi đến gần, thưa:

— Hai ông có muốn đi canot chơi?

— Hàng này có canot cho khách thuê à?

— Bẩm không. Ông chủ ở đây mới mua riêng một cái, ngài chỉ bảo chủ con một tiếng, ông ấy tát bằng lòng.

— Phải đấy anh — Huỳnh nói — lão chủ này tôi quen lắm, mấy lần ra Phan-thiết về việc nước mắm, chỉ ở đây nên hầu rất biệt đãi tôi, để tôi hỏi mượn.

Quay lại người bồi Huỳnh hỏi:

Chỉ dùm cho những bạn
trai bạn gái đã trán-nan,
thất-vọng

Về tình yêu,

Về mọi việc làm ăn ở đời,

Về việc xã giao ở xã hội.

MỘT SỨC MẠNH THẦN KỲ MỘT
PHƯƠNG PHÁP HIỆU NGHIỆM
Đề đạt mục-dịch của mình
và lập lại cuộc đời sáng-lạn.
(Không phải là tương số cũng
không đề bán một món hàng)

Xin hỏi: GIAO-SĨ-HOÀNG
Boite Postale n° 18 à Nha Trang

của CÔ TRINH

— Ông chủ anh bây giờ ngồi đâu?

— Bẩm ngay phòng bên cạnh.

Huỳnh hớn hở bước ra ngoài, một lát quay vào:

-- Được rồi.

— Giá anh cho tôi nghỉ, vì tôi hơi mệt. Huỳnh không nỡ ép bạn, một mình lững thững theo người bồi xuống chỗ để canot, nhẩy lên vắn máy phóng ra biển. Nước tóe lửa. Những mảnh trăng tan vỡ rập rờn như muôn cánh hoa trôi. Con thuyền máy chạy nhanh quá chìm hẳn xuống dưới hai làn sóng rẽ. Gió biển thổi vù vù. Trời rộng bao la bát ngát

Say cảnh vật, Huỳnh mở thêm tốc lực, rồi lăm lăm một mình:

— Anh ấy không đi càng may! Giá đi thì lại bắt mình chạy chầm bằng rùa!... Rồi còn chề môi bảo mình vì nghĩ đến Ngọc... À sao ta không thẳng đường ra Muiné? theo sức chạy của chiếc canot này chỉ hơn giờ là tới... Fiết đâu ta không bắt gặp Ngọc tha thẩn trên bãi cát.

Như con ngựa thuần, chiếc chiếc canot nhắm phía Muiné lướt ào ào như biển.

— Ai đấy

— Tôi, Huỳnh, anh mở cửa mau.

Nghe tiếng gọi gấp rút và giọng nói hốt hoảng, người chủ nhiệm vùng giẫy mở cửa, trở mắt nhìn một cảnh tượng bất ngờ. Ông ta rụi mắt như sợ mình chiêm bao. Trước mặt ông, Huỳnh, trên vai vác một người ướt lướt thướt, theo sau một người bồi của nhà hàng.

— Chưa, anh không trông thấy ngực còn thở à?... Ngọc... Anh ra ngoài một chút.

— Sao! Ngọc nào! ừ cô Ngọc thật! Sao! Sao?

— Anh hãy ra ngoài... đi...

Huỳnh đẩy mạnh bàn ra. Vừa lúc ấy, người bồi đem một chai rượu rhum tới, Huỳnh đỡ lấy và khóa cửa chặt lại.

Người chủ nhiệm ngơ ngẩn hỏi người bồi:

— Ông ấy cứu được người ta ở đâu?

— Con cũng không biết. Con đang ngủ, thấy ông ấy gọi giẫy, con theo lên và đi lấy rượu...

Chừng nửa giờ sau, Huỳnh mở cửa rón rén ra. Bạn chưa kịp hỏi, Huỳnh đã sai bồi:

— Tôi lấy cái phòng nữa. Anh đem chìa khóa mở cửa mau. Bỗng bên cạnh này. Quay lại bạn: « Là quá anh ạ! Để vào buồng tôi sẽ kể anh nghe! Hèn nào tôi cứ nóng ruột! »

— Anh gặp Ngọc ở đâu?

DOCTEUR HY

18, Rue Richaud — Hanoi

(ĐẦU PHỐ HỢ-VŨ)

CHỮA CÁC BỆNH

Chuyên môn về bệnh

hoa liễu, bệnh đàn bà

— Ở trên mặt biển.
— Sao lại ra cơ sự ấy được!
Chắc ông tướng vận canot đến
thăng Muiné rồi gặp Ngọc rủ
Ngọc đi chơi, Ngọc lảng quăng
tê xuống biển chớ gì!
Người bồi mở phòng bên.
— Thôi anh bồi đi ngủ đi.
— Huỳnh nói -- cảm ơn anh.
— Thưa ông, cô ấy sống hay
chết?
— Sống.
Huỳnh bảo bạn:
— Anh cứ vào buồng, tôi
sang ngay.
Rồi Huỳnh trở vào chỗ Ngọc
nằm. Thấy Ngọc đã trở nên
hồng hào đương thiếp thiếp
trên giường, Huỳnh mỉm cười
cầm chai rượu bước ra.
Nóng muốn biết chuyện,
người chủ nhiệm dục Huỳnh:
— Địch anh ra Mainé?
Huỳnh rót một ly rượu,
uống một hớp sẽ nói: « một
ghê, bây giờ mới thấy mệt! »
— Có phải anh ra Muiné
không?
— Nguyên tôi không định
ra Muiné! Việc này quả thật
có trời anh ạ! Sớm một phút,

LỖI TẠI CHỒNG

Nhiều bà muốn có con, song
sợ dễ khó, ấy là lỗi tại nơi
đức ông chồng không chịu
mua cho bà vợ mỗi tháng 3
hộp BẢO MẪU DƯỠNG THAI
của y-học-sĩ Võ Văn Văn bảo
chế, vì những người có thai
dùng nó thì khi sinh chuyển
bụng ít đau, đẻ mau, không
điều chi trở ngại và đứa nhỏ
lại mạnh mẽ dễ nuôi lắm.
thường. Giá mỗi hộp 1\$00.
Bảo mẫu dưỡng thai
ra đời năm 1933 ở Thudâmôt

CÓ BÁN TẠI BẮC KỲ:

HANOI
108, Phố Hàng Bông
HAIPHONG
62bis, Cầu Đất
NAM-DINH
206, Paul Bert
28, Champeaux
BACNINH
216, Tiền An
BACGIANG
53, Tân Ninh

Và khắp các tỉnh nơi nào
treo biển

chậm một phút, sai một ly,
Ngọc cũng chết!

-- Tức như bò đá! Người ta
đương nóng ruột nghe lại cứ
kênh càng mãi?

— Thì phải nói cho có đầu,
có đuôi chớ... Ý định ra Mu-
iné sau mới có. Thoạt tiên tôi
chỉ cho canot chạy quanh
quanh ở vùng gần đây. Bỗng
nhiên, hình như có một sức
mạnh gì dục tôi ra nhà Ngọc.

— Lại còn sức mạnh gì! Sao
anh không thú thật là sức
mạnh « ấy »

— Tôi thề với anh rằng
không phải:

— Thôi kể nốt đi.

— Chạy được một giờ, tôi
thấy gió lạnh quá, đã toan
quay về, nhưng không biết
sao tôi lại cứ cho chạy nữa.
Nhìn bên bờ, tôi mong gặp
Ngọc. Thật là mong sự
hào huyền! Bãi cát vắng tẻ
vắng teo.

— Phong thả hãy tả cảnh.

— Bỗng máy bị nghẹt « sặc »
đứng ngừng lại, chiếc canot
chơi voi trên làn sóng. Tôi
đương loay hoay chữa thì
văng vẳng như có tiếng ai cãi
cọ. Tôi ngừng lên: bốn bề
vắng ngắt. Tôi cho tôi nghe
lầm, đó chỉ tiếng sóng, tiếng
gió! Tôi lại ra công sửa máy.
Nhưng lần này thì không làm
nữa. Một tiếng kêu ằng ặc —
tiếng kêu của kẻ ngạt nước —
bay tới tai tôi: « Ba ơi! Con
chết mất! Anh Huỳnh ơi! »
Tôi run cả người! Tâm linh
báo cho tôi biết tiếng đó là
tiếng Ngọc. Tôi đứng thẳng
người, ráng mở mắt thật to
nhìn về phía tiếng bay lại.
Nhìn mãi, tôi thấy ở xa xa
hình như có ai đương vùng
vẫy ở trên mặt biển. Tôi hoảng
lên, quên hẳn mất rằng máy
đương nghẹt sặc, cứ mở cho
chạy. Ấy mới lạ! Máy chạy
ngay. Chỉ nửa phút đã tới chỗ
bóng đen. Một người đương
chơi voi dưới nước. Tôi thò
tay kéo lên: « Ngọc. »

(Còn nữa)

CÁC BẠN ĐỌC

Nhớ trả tiền cho nhà báo.

T. B. Đ. B

Những đứa trẻ nhần nhụi

Mùa hè viêm-nhiệt là các mùa
rôm sảy, mụn nhọt của trẻ con.
Ta đổ tại cho thời tiết sinh ra
thế, nhưng được săn sóc hợp
cách trẻ con vẫn nhần nhụi và
sạch rôm sảy.

Các cụ thường tin rằng hè
trẻ phát mụn nhọt ra ngoài thì
lành trong, song ta nên hiểu
rằng máu có nhiệt độc thì mới
sinh mụn nhọt. Bởi vậy việc cốt
yếu là phải làm thanh huyết
của trẻ, để tránh khỏi phát mụn.
Cách thay huyết hiệu nghiệm
nhất là tiêm các thứ thuốc lọc
máu, tiêm ngay lúc cuối mùa
xuân. Những trẻ mà có bệnh
phong tình di truyền càng cần
Phải tiêm lắm. Ta đừng thấy trẻ
tiêm một hai lần vẫn không
sạch mụn nhọt mà cho rằng
thuốc tiêm không công hiệu.
Thường tiêm rồi có khi mụn nhọt
càng mọc ra nhiều, ấy là máu
tổng độc ra hết tiêm một hai
lần nữa là khỏi hẳn.

Nhà ở chật hẹp bức bối, nên
cho trẻ con đi hóng mát ở các
công viên gần nhà, đi bờ sông,
bờ hồ. Trẻ con ở chỗ khoáng-
khoát mát mẻ, ít rôm sảy hơn
trẻ con thành thị. Nên mua lá
đậu ván nấu nước tắm cho trẻ,
thứ lá mát ấy làm lặn rôm.
Tắm xong, lấy chanh quả sát
vào da trẻ rồi dội lại.

Nếu sẵn có, tắm cho trẻ bằng
nước có pha eau de cologne
hay eau oxygénée càng tốt lắm.

Thường người ta hay thoa
phấn cho trẻ để lặn rôm, song
tôi nghiệm thấy rằng thứ
phấn khô ấy bôi một lát, mồ
hôi ra quện với phấn chỉ làm
bẩn da, mà bẩn da thì trẻ hay
ngứa, gãi lắm thành lở. Các
bà nên thay phấn rôm bằng
thư thạch cao bán ở hiệu thuốc
ta nghiền nhỏ hòa với nước
bôi mát và sạch hơn. Bôi một
lúc rửa đi ngay.

Về sự ăn uống càng cần phải
cẩn thận. Những thức ăn sào
dán không nên cho trẻ ăn. Thịt
thà cũng bớt đi cả, nên cho trẻ
ăn các thứ rau mát, ăn đồ
xanh, đồ đen luộc vừa già độc
trong màu vừa bỏ. Không nên
ép trẻ ăn mùa này, thay bữa
cơm chiều bằng bữa cháo cho
trẻ càng tốt.

Má-Em

Bánh indienne

8 lạng bột mì
12 lạng đường cát trắng
4 trứng gà lấy lòng đỏ
4 lạng bột măng-thít
Một ít lá dứa
3 thẻ chocolat
1 trái dừa lấy nước cốt
1 thìa (lớn) bơ (beurre frais)
1 chút phèn phi

CÁCH LÀM: Hai thứ bột đổ
chung lại, cho nước dừa vào
sâm sập, mặt bột, nhào cho kỹ
giững để bột rón hòn. Thẳng
đường cho tan. Lòng đỏ trứng
gà, bơ, hai thứ ấy đánh chung
cho đều rồi đổ vào bột. Đổ cả
nước đường nữa, đánh mạnh
lên. Chocolat tán nhỏ cho vào
khuấy lên đổ bột vào lá hấp.

Bánh kếp trắng.

8 lạng bột măng thái
8 lạng bột mì
16 lạng đường trắng
4 trứng gà lấy lòng trắng
1 trái dừa lấy nước
1 xu thạch cao phi lên

CÁCH LÀM: Trứng gà và
đường đánh cho nổi bọt: nước
dừa đổ vào bột măng thái và bột
mì. Đổ cả thạch cao vào rồi
quấy đều tay. Kếp thử hể thấy
bột khô thì đổ thêm nước dừa.
Khuôn hơi nóng rồi sẽ kếp.

Mme L. T. C.

PHẦN THỨ NHẤT

I

Thành đưa đèn và cốc sang cả tay phải. Còn tay trái, anh vịn vào cái giây chấu sắt căng thẳng để leo xuống cái hầm mỏ góc hầm xuống đến gần bốn chục độ. Anh đã quen đi qua cái đường lò này lắm, không biết đã bao nhiêu nghìn lần rồi. Có lẽ anh rất nhớ và nhìn rõ sức nén của than đá những « vì » gỗ chống cứ lún dần, thấp xuống hay gây đi, người ta thay những « vì » khác cao hơn, để rồi nó lại thấp xuống...

Đến một cái lò ngang, Thành đứng lại và ngạc nhiên khi thấy người cai không bảo gì, cứ đi thẳng xuống:

— Chúng tôi cứ vào moăng cát-to (1) này làm chỗ hôm qua chứ bác cai?

— Không, kíp anh hôm nay làm dưới moăng-tăng-xanh (1) có cái rọ-cúp (2) làm cần ngày hôm nay cho kíp thứ ba phải tới mua (3)

(1) Côtê — 14, cote — 35 : đường lò ở 14 thước và 35 thước hấp hơn mặt nước bề. — (2) đường lò đi ngang lớp than. — (3) mur : lớp đá ở phía dưới lớp than gọi là đá địa.

BÁT-HỌ-ĐẾ-CÙNG

PHONG-SỰ

của NGUYỄN-NGỌC-KHA

đề sáng mai cậu kỹ họa xuống vẽ còn gửi về chủ.

Một người đi sau Thành, nghe thấy thế, làm bộ thành thạo :

— Cái rọ-cúp ở gần lò 17 phải không bác?

—Ừ. Anh Tấn đã xe ở đây một hôm chứ gì?

— Ái già ! Chỗ ấy hôm nay thì nóng phải biết ! Hôm nọ mới vào được độ mười vì mà đã gần như « lược » người rồi,

Thành cúi đầu chăm chú xuống bức giốc khó đi. Nghe câu nói có kinh nghiệm của bạn, anh cũng không lấy làm ngại-ngùng vì trong đời làm mỏ, anh đã qua những ngày « lược người » nhiều lắm. Những lúc vất vả ấy, anh chỉ nghĩ đến ngày lĩnh tiền, anh giả nợ và đóng họ, rồi khi cùng bát họ, anh sẽ lo cưới Duyên. Nghĩ đến Duyên, đến hai mắt đen láy dụi dụi, đôi má tươi, cặp môi thắm, dưới bóng chiếc khăn vuông chít mỏ quạ trên đầu, anh có thể quên hết nỗi nhọc nhằn, chịu đựng được muôn nghìn cực-khổ.

Thành đứng lại cởi bỏ chiếc áo treo go đã ẩm mồ hôi và nặng bụi than, hơi nóng ở cái lò ngang bay ra như khói.

— Thôi, kíp anh Thành, Đính, Tấn làm ở đây !

Thành là thợ cuốc, Đính thợ chống và Tấn thì xe, ba người này làm ở đây đã quen thạo cả, nên bác cai chỉ dặn qua loa thế, rồi dẫn những bọn khác đi sâu mãi vào trong nữa.

Những bóng người lờ-mờ với những ngọn đèn đất như

mấy chấm đỏ, thấp thoáng trong sương bụi xa dần, rồi khuất hẳn sau một chỗ ngoẹo.

Bóng tối như vừa bị rách ra bởi mấy bóng lửa ấy, vội vẩy liền lại.

Sau khi Tấn đã ra đầu từng bắt xe, Đính và Thành cùng nhau vào gương (4)

Ở đây lâu đã thấy khó thở. Giá người không quen tưởng có thể phải nôn ra. Mồ hôi và than bụi đã luyện thành một thứ sơn đen phủ lên mình trần của Đính và Thành một lớp đều đều.

Đính vào đo xong, vác gỗ ra đầu lò — chỗ đỡ nóng hơn — ngồi chém mộng. Thường cứ ở những lò ngang hay lò đương làm đi, thiếu chỗ thông hơi, càng vào sâu, không khí càng thừa dần để nhường chỗ cho hơi độc và bụi than.

Ở lại một mình trong cùng lò, Thành treo đèn lên chiếc xà gỗ, ngồi xuống, nghiêng mình đi, cuốc. Anh có ý cuốc phía dưới trước, để lớp trên mất chân, sụp xuống, đỡ công. Nhiều lúc đưa lệch mũi chim vào vỉa đá, chiếc cốc chùn lại khiến anh rất buốt cánh, song nhát khác vào than, đồ xuống nhiều, anh lại thấy vui tay.

Thành làm việc như thế đã lâu lâu, Tấn đẩy chiếc xe goòng không vào, xúc đầy, đã đẩy ra được mấy chuyến. Vì chỗ này nóng nên Thành thấy nhọc lắm. Mồ hôi chảy dòng dòng ở trên mình và ướt sũng cả manh quần đùi. Cũng may mà anh bỏ được thuốc

lào đã hơn một năm nay, không thì những lúc này, lần hút được một điếu thuốc là một việc nhiều khế. Đã mấy lần, anh há mồm, ghé chiếc đèn đất, nhấp giọng tạm cái nước đắng đắng và hăng hăng ở trong ấy cho đỡ rất cổ. Khi nhìn thấy đồng than cuốc ra dưới đất tiềm tiệp đủ một toa goòng, anh mới dám bỏ cốc lần ra chỗ Đính ngồi nghỉ và hít cổ lấy một chút không khí trong trời hơn.

Thành thở hắt ra một cái rất dài như để trút hết cái khi độc nặng nề vừa hô hấp ở trong cùng kia. Anh sẽ lật chiếc mũ vải đội dính sát trên đầu, rũ than đi và uể oải ngồi xuống một mảnh gỗ nằm trên nền đất ướt và bẩn như mình anh.

Thấy bạn ra, Đính cũng ngừng tay đùi. Hai người nhìn nhau, chưa kịp hỏi truyện gì, thì bên ngoài có

(Xem tiếp trang 8)

Cùng

các bà, các cô

Nam-Cường nức tiếng gần xa,
Vừa xca vừa uống nước da đồ
hồng.

Chị em sản phụ nên dùng,
Qua cơn « vượt cạn » khỏi
vòng gian lao

Cần đại-lý ở các tỉnh Xin
viết thư hỏi tổng phát hành :

Mai-LINH

60-62 Cầu-Đất (Haiphong)

Téléphone : 332

XIN CHÚ Ý

Quý bà quý cô gửi thư về bản
hiệu sẽ gửi biếu một chai
dùng thử

T I Ề N G T O Q U O C

Đêm sâu, nặng như chứa đầy kinh khủng ;
Và Nguy-Nan giăng lưới khắp chung quanh.
Vắng xa xa mõ lệnh trại quân Minh
Như đe nạt trí anh hùng nao núng.

Lê-Lợi đứng, bắn-khoăn nhìn cỏi rộng ;
Lòng cảm thương rào-rạt đám tàn quân
Còn kinh-hoàng vì những bước gian truân
Vừa thoát khỏi sau bao giòng suối máu.

Chí phục-quốc đã bao lâu nung nấu
Bỗng lúc này như mềm nhũn, lung lay :
Mắt còn ghi rõ rệt cảnh muôn thay
Đao kiếm sể, hay giáo tên xuyên ngực.

Lòng nhân-ái đang thì thầm thúc dục
Bỏ can qua để súa bớt màu tang ;
Không đành tâm trông những cảnh đau thương
Ngày ngày diễn, hải hùng, trên chiến địa.

Người bỗng cảm thấy hận tràn thấm thía ;
Vì bao lần đổ sụp « mộng thành công ».
Nay đành như nước lã chảy về sông ;
Và sự-nghiệp đành coi là mộng-ảo.

Người tưởng-tượng về muôn quân nhốn nháo
Khi lệnh truyền giải tán đã ban ra,
Lòng ngậm ngùi nhớ đến tháng năm qua
Cùng tướng sĩ sẽ chia ly mặt đất...

(Kiểm duyệt bỏ nửa bài)

HỒNG-THU (Thanh-hóa)

Đã in trong tập Hương thơ

Làng Đàng cách Hà-nội có hơn ba ;
mười cây số, nên trước kia, khi
còn làm ở Ga Hàng cổ, không chủ nhật
nào Pha không đạp xe về quê thăm nhà.

Và cũng cứ tính đúng bảy hôm một
lần, cái gia-đình quê-mùa gồm có một
mẹ chồng với một chàng dân lại ra công
sửa soạn thu vén để đón chồng.

Bà mẹ chồng bảo con dâu :

— Này, quần áo vắt bừa bãi thế kia
là không được với anh ấy đâu : Chị
không biết tính anh ấy cần thận, ngăn
nắp thế nào à ?

— Thôi mau mau đi quây lấy vài
gánh nước, chốc có nước cho anh ấy
tắm. « Cái thằng » lâu nào tắm cũng chỉ
khen nước giếng đồng mát ! ...

Hoặc chị Pha bảo mẹ chồng :

— Để ở nhà nhé con lên chợ kiếm
dăm xu trứng cua. Nhà con chỉ thích ăn
canh trứng cua nấu rau rền !

— Chết, con phải đi đánh cái chậu
thau mới được, kéo lát nữa về lại kêu
inh lên cả nhà không ai chịu rửa mặt
nên chậu thau mới cáu bẩn ! ...

Cái gia-đình con con, chẳng giàu có
gì, bao giờ cũng tìm cách chiều dài và
lắm vừa lòng kẻ đi vắng.

Về phần Pha cũng vậy. Chủ nhật nào
về, anh cũng đem theo làm quà cho mẹ
và vợ nhiều thức ở nhà quê không có,
hay vì tiếc tiền ít khi dám mua, như thịt
quay, cua bể, cá thu, bánh cốm, bánh
khảo, v ... v ...

Đôi ba lần, anh cố nhịn tiêu để mua
biếu mẹ cân lap sườn. cân nho tây là
những thứ đắt đỏ so với số tiền thừa
hàng tháng của anh.

Bà mẹ thường mắng yêu con :

— Anh cứ mua những thức này làm
gì cho phí tiền ! Để tiền mà tiêu chứ.
Lương tháng có băm mấy đồng thì đưa
về nhà hơn chục rồi còn gì ! Chứng tôi ở
nhà quê đưa muối thế nào xong thôi ! ...

Pha đáp thành thực cốt yên lòng mẹ :

— Ô thừa để, con có thừa tiêu mới
dám tiêu chứ ! ...

Mà thực, trừ số đưa về cho mẹ và vợ
chi dùng thêm với lợi-tức của hơn mầu
ruộng, vườn, tháng nào anh Paa cũng
còn được hai chục bạc. Anh trả tiền cơm
trợ măt gần một nửa. Còn lại để cung
phụng sự may mặc và các món chi tiêu,
vật vãnh. Số ấy đủ cho anh một cách
rông rãi, vì anh đã có thói quen chi tiêu
những việc thiết dụng. Anh không đưa
chúng bạn lãng phí đồng tiền. Anh nghĩ
bụng :

— Mình mà tần tiện bao nhiêu thì mẹ
và vợ ở nhà đỡ vất vả khuya sớm bấy
nhiều ! ...

THU'ONG ANH EM CŨNG MUỐN VÔ

Truyện ngắn của NGỌC-HOÀN

đường thăm mắt hút ở phía chân trời. Đứng chán, bà quay vào, lầm bầm :

— Giá nó còn ở Hà-nội thì bây giờ đã về đến nhà rồi đấy!...

Chị Pha buồn thiu, buồn thiu, trông cái chậu thau cùn

bần, trông đồng quần áo vắt lương vương khắp nhà bảo với mẹ chồng :

— Nhà con mà còn ở ngoài Bắc, thì như sáng hôm nay, con và đề đã phải vội vàng xếp dọn những thứ kia đấy!...

Nhất mấy hôm đầu chị thờ thần như kẻ mất hồn, không thiết mớ vào việc gì và có lúc đứng ở đầu hiên khóc thút thít. Bà mẹ thương hại, mắng con dâu qua hai hàng lệ :

Bởi vậy anh rừng rưng với những sự xa hoa, phù phiếm. Không hát xướng, không rượu chè. Ăn mặc vừa phải. Anh ghét thậm cái lối hào-nhàng không đầu của phần đông chúng bạn. Anh đã tỏ ý khinh bỉ vào giữa mặt một người bạn, cũng làm thợ-nguội như anh, lương tháng hơn hai mươi đồng, có dưới nách một vợ và hai con thơ, mà dám bỏ tiền may bộ quần áo hàng len gần bốn chục.

Những lần về thăm nhà, nhà mẹ và vợ ăn uống ngon lành các thức quả của mình mua, Pha thấy nở nang, vui sướng trong lòng. Anh nghĩ thương hại biết bao bà mẹ, biết bao người vợ cũng có con, có chồng đi làm ăn ở nơi thành thị xa xôi, mà không lúc nào được hưởng những cuộc sum-họp đầy đủ, không bao giờ được nếm một món lạ của tỉnh thành....

Anh kể cho mẹ và vợ nghe những câu chuyện về nhiều người anh em cùng sở đã phải chịu túng thiếu, nợ nần, vì chót dấn thân vào vòng trụy lạc, vì chỉ biết mỗi một cách tìm vui là lui tới các nhà hát, quán rượu. Hai người đàn bà mặc-mặc mấy lần sặc-sụa vì cười khi nghe nói tới những người thợ, đến hôm lĩnh lương, đã phải « chuẩn công hậu » mà vẫn còn bị náo bác thợ giặt, náo chị hàng cháo sôi đôn đường tóm được để làm tình làm tội.

Và bao giờ, bà cụ cũng kết luận bằng câu khuyên răn ngay-thật :

— Người ta đưa đời ra sao, mặc kệ người ta ! Anh chẳng nên a-dua làm gì, vừa phí tiền, vừa hư thân!...

Nhưng bây giờ, những ngày êm-đềm ấy đã qua rồi. Kể từ khi anh Pha phải dời vào làm việc trong Sài-gòn, mẹ anh và vợ anh không còn được cứ mỗi sáng chủ nhật lại sửa soạn, thu vén để đón tiếp anh. Hai linh-hồn bình dị này không còn được cái sung sướng nếm những « của ngon vật lạ » tận « ngoài tỉnh » mang về, không còn được nghe câu chuyện trốn nợ buồn cười của nhiều bạn hữu anh.

Hồ như quen lệ, mỗi sớm chủ nhật bà cụ lại ra tựa cửa trông theo con

— Cái con mẹ này hay chưa ? Nó đi rồi ít lâu nó về, chứ có phải sang Tây, sang Tàu, hay đi tân-thế-giới gì mà lo!...

Trong cảnh gia-đình nghèo nàn nhưng thân-mật, người đi đã để lại cho những kẻ ở một sự trống-rỗng nặng-nề. Hàng tháng, anh Pha mới gửi về được bức thư khuyên mẹ và vợ cứ yên tâm

làm lưng, nhưng toàn lời lẽ nhớ nhung, săn thăm, khiến hai người không thể cầm đầu nước mắt. Tuy anh không hề dấn-động đến việc đón chị vào, song nhiều cô bạn trong xóm vẫn bảo chị :

— Có « đảng ấy » hèn thế chứ ! Giá như « tớ » thì « đi đâu phải có anh có tôi ». Ngay đến « sang Lào ăn mắm-ngóe », « tớ » cũng theo. Trước kia, anh ấy được gần nhà về luôn luôn, còn ra một lẽ.

Lại có người bảo chị :

— Anh ấy lấy vợ lẽ « sà goòng » rồi đấy. Không vào mà đánh ghen à? ..

Ngay mẹ chồng chị cũng vẫn nói :

— Hay mày thu xếp mà vào trong ấy thôi nấu cho nó ăn. Đi làm xa xôi, có vợ có chồng chả hơn ư ? Lỡ khi trái gió, gió giời, còn có người trông cậy chứ! ..

Người ta có hiểu đầu lòng chị. Chị biết rằng trong mọi lá thư của anh viết về, anh không nói gì đến điều ấy, là vì anh yên trí chị phải ở nhà phụng dưỡng mẹ già. Anh thương yêu chị hết mực, thì đời nào anh thay lòng đổi dạ, mà chị sợ. Chị rất đồng ý kiến với chồng và lại càng kính phục chồng về tấm lòng hiếu thảo. Phải, đã đành như mẹ chồng chị bảo : vào với anh, phòng khi dạn yếu có nhau—nhưng chính còn thân bà cụ...

Chị đi thì ở nơi quê hương bà sẽ thui thủi với bóng đèn kéo dài chuỗi ngày bằng phẳng buồn tẻ, sau cái thời gian lam lũ, nhọc nhằn của cuộc đời đồng ruộng. Bà bảo vậy là bà có ý muốn tự quên thân mình, muốn âm thầm chịu bae nỗi quạnh hiu để hai con được chung vui hạnh phúc.

Chị như cảm thấy trước bà sẽ rất đổi khổ sở, đau đớn và có lẽ không còn biết làm gì hơn là ngày ngày ngồi khóc một mình. Cảnh lạnh lùng ấy, tấm lòng già chịu sao nổi ! Lại còn bao công việc hàng ngày, bà cụ sẽ phải nai lưng làm lấy, vì mượn người ở thì quyết chẳng khi nào bà chịu. Chị còn nhớ có lần, lâu lắm rồi, anh Pha bàn đến chuyện nuôi một bồ gà, bà vội gậy nẩy :

— Nay thôi đừng vẽ trò ! Công việc có gì mà bỏ với bèn. Vả chúng tôi ở nhà quê, vất vả đến đâu mà chẳng làm được. Từ xưa, ngày còn mồ ma thầy anh, nhà mình có mướn người ở bao giờ.

Bà phải lao lung suốt một phần đời. Bây giờ là lúc các con bà phải dành cho bà sự nghỉ ngơi an nhàn. Vậy lẽ nào...?

Bà đã muốn vui lòng chuộc lấy sầu não, lấy nhọc nhằn cốt hai con khỏi

« kẻ bắc người nam », thì khi nào đòi vợ chồng lại có thể an tâm xum vầy, không quay lại trông đến mẹ! Đời của hai người trẻ tuổi còn dài, còn nhiều bi vạ, chứ bà phồng còn sống bao ngày nữa. Vậy vợ chồng chị há lại không biết chịu thiệt thòi cái hạnh phúc phụ thuộc nhỏ nhất của sự xum họp, để làm cho mớ ngày tàn ấy có đôi chút sáng tươi...

Chị Pha cho các lời sui bầy trên kia đều do những kẻ độc mồm nói ra, muốn lấy chị làm việc « thất hiếu » để cho làng nước chê cười chị sau này. Đời nào chị nghe :

— Gớm họ tưởng mình không còn biết đắn đo, suy nghĩ nữa hay sao?

Chị quay trông ra vườn. Những cây hồng, cây cam chỉ chít quả xanh. Hồng thì tháng sau có thể bán được rồi. Còn cam đã sẵn vỏ cũng chỉ độ đến tháng mười tháng một là cùng. Lại còn con lợn trong chuồng kia, gần Tết, gọi hàng thịt đến, bỏ rẻ ra cũng được ba chục bạc. Kia còn giàn mướp sát hàng rào nữa. Sao mà sai thế! Chị mà vắng nhà thì cứ gọi là trẻ con hàng xóm nó sang nó ăn cắp hết! Chị nhớ đến số một mẫu ruộng nữa, lúa đã rõ gần hết, muộn lắm tới cuối tháng chín là gặt được...

(Tiếp theo trang 5)

tiếng giấy cồm cộp, tiếng nói si sô và ánh đèn sáng rực. Đỉnh lại vội vàng cầm cán dùi, chém.

— Chủ, chủ!

Thành cầm cổ chạy vào chỗ mình làm. Anh mở thêm riem nước ở đèn rồi vớ nhanh lấy cuốc. Anh cuốc lấy cuốc để. Than đồ xuống rào rào và bắn ra mình anh như mưa bão. Anh vô tình như quên hết cả nhọc nhằn tưởng chừng như vừa ra nghỉ một thời lâu lắm.

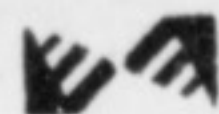
Người cai, người giám-thị và người chủ tây có loong-toong theo sau, mỗi người cầm một cái đèn vào tận chỗ Thành làm. Họ giơ đèn lên những vỉa than, vỉa đá ở gương lò, nói truyện si sô rồi ra. Thành cứ cầm cúi làm việc. Thỉnh thoảng anh vút mồ-hôi lên than chảy ở hai bên cổ vẩy đi, rồi lại vớ lấy cuốc, cuốc. Như thế, bác cai, thầy xu-ba-giăng và cả

Chị đi, ai trông nom các công việc ấy? Bà mẹ chồng xưa kia tháo vát, liệu bầy giờ còn đảm đương một cách chu toàn không...

Phụ với lòng thương mẹ, nhất nhất mỗi cái, mỗi việc đều khiến chị lưu luyến chốn quê hương. Chị có cảm giác rằng vắng chị thì cây cối, lợn gà sẽ dần dần khô héo, chết chóc hết cả. Chị được gần gũi chồng, nhưng lòng chị sẽ ngồn ngộn trăm nỗi nhớ nhung. Từ trước đến giờ chị vẫn chẳng tự bảo không thể xa được cuộc đời bình lặng của đồng ruộng là gì...

Nhớ chồng, đã đành rồi. Nhưng thật ra chị còn cảm thấy thương chồng nữa. Nghĩ đến anh sớm chiều « vô vô một hắc ở nơi quê người đất khách » chị, những sao suyến cả lòng và muốn xin phép vào Nam ngay để săn sóc chồng, ủi ấm lòng chồng.

BAT HO ĐỀ CÙNG

ông chủ nữa, chắc bằng lòng anh lắm. Anh nghĩ thế và thấy lòng vui vui.

Ông chủ này không hay đi thăm công việc lò. Có khi hàng tuần lễ ông mới vắng xuống một lần. Nhưng những lúc ông ở đây là những phút hồi hộp của người giám thị, phút lo lắng của người cai và là những lúc sợ hãi của mọi người. Vậy mà hôm nay vào chỗ làm của Thành, ông không gặt gồng gì. Ông không gặt nghĩa là công việc được mắt lắm. Như vậy Thành đã được một chút tin nhiệm, sẽ chẳng bị người cai chửi mắng, người giám thị rầy. Anh cảm thấy như vừa có một nguồn sinh lực mới tiếp dẫn vào thân thể, anh làm việc càng hăng hái hơn.

Thành đứng lên, ghé nước ở cái bầu đèn uống. Lần này vì cố sức nhiều, khát quá, anh uống ừng ực mà chỉ thấy ngọt lịm đi, chứ không

còn mùi gì đắng đắng và hăng hăng nữa.

Có lẽ uống nhiều nước xong nhọc, Thành phải ngồi xuống nghỉ. Anh vẫn có ý cầm hai tay vào cán cuốc để « nhớ có ai vào... »

Bỗng ngọn đèn treo trên nhà rù dấn và muốn tắt, Thành nhớ ngay ra là nó hết nước. Đem đi kiếm nước thì xa quá mà nhớ gấp chủ thì thật chả ai tin là một buổi làm phải cho nước vào đèn đến hai lần! Anh liền nghĩ ngay đến cách thường làm của anh, của tất cả những người đồng nghề như anh, khi cấp bách là vén quần rót nước ở người vào. Cũng là nước, chấy được như thường và lại giản tiện nữa.

Ngọn đèn lại vui vẻ sáng, Thành lại vui vẻ cuốc. Đỉnh ở ngoài vác gỗ vào ném đánh huych xuống đất ngay cạnh Thành. Một cây, hai cây, rồi ba cây: Một xà với hai cột.

Song le, ở nơi đồng quê heo lánh này, bầu rầu còn cái gì mãnh liệt hơn, quyến rũ hơn, muốn níu chị lại. Đó là người mẹ chồng già? Đó là vườn ruộng? Dân dã, chị cũng không còn biết có phải đích hai điều ấy đã ngầu cần chị đi theo chồng? Chị rầu rầu tự bảo:

— Thôi thì anh ấy phải đi xa rồi một hai năm, anh ấy lại được về gần. Anh ấy đã bảo thế. Mình cứ nghe lời anh ấy dặn lại:

— Hết sức trông nom nhà cửa, vườn ruộng; tận tâm săn sóc mẹ già. Rồi anh ấy tự khắc rõ mình yêu thương anh ấy đến bậc nào!...

Chợt một câu hát như mĩa mai, như trên ghẹo, của cô con gái nhà hàng xóm vẳng đưa sang, lời buồn rười rượi:

Thương anh em cũng muốn vô!
Sợ chướng nhà Hồ... Sợ Phá...
Tam-giang!

Chị đưa mắt qua hàng giào tre, nhiều cánh đồng lúa đã đổi sang màu ngà, lấm-lấm:

— Nào có phải sợ thế đâu!...

NGỌC-HOÀN

Jun 1941

Anh cầm đèn của anh soi vào chân than hỏi bạn:

— Được chưa?

— Được rồi đây, anh cứ đào lộ chân cột đi.

— Nhưng hãy nghỉ ra ăn cơm đã, chuông rồi!

Đỉnh thở dài một cái khoan khoái và nói đùa bạn:

— Tên này làm việc chăm chỉ lắm! Ông chủ sẽ tăng lương! Bỏ cu tốt!

(Còn nữa)

(4) fret de taille: chỗ mặt than ở cùng lò.

VỚI
20 NĂM KINH NGHIỆM

bà đỡ
NGUYỄN-THỊ-VINH

sẽ làm cho các bà được
vừa lòng trong khi sinh nở

NHÀ-HỘ-SINH
20 Grand' Bouddha

(Trước vườn hoa Hàng-dậu)

Tél: 1390

Vợ ông là người thế nào ?

Ông là người sung sướng hay khổ sở ?

Nhiều ông chồng đi đâu cũng khoe rằng ở gia đình ông, ông chưa hề. Không một điều gì làm ông phải giận dỗi, bực dọc. Trái lại có ông thì ngồi chỗ nào cũng than phiền về vợ. Vợ ngu, vợ hờn, vợ lằng lảnh, vợ loạn, vợ chán, bỏ nhà đi chơi luôn luôn. Vậy chúng tôi làm cái bảng này. Với những câu hỏi A. B. C. D. E. các ông hãy xét các bà ở nhà vào hạng nào thì biết ngay ông là một người chồng sung sướng hoặc khổ sở. Hơn nữa, cứ theo bảng đó, ông còn có thể biết vợ ông vào hạng người thế nào nữa ?

Đến lúc cộng những câu trả lời lại, nếu vợ ông vào hạng A (A nhiều hơn) thì ông quả là người khổ sở, vì vợ ông lằng lảnh hết sức, vào hạng B (B nhiều hơn) thì vợ ông là người nóng tính không hay nhìn chồng, nhưng còn dạy được, hạng C (C nhiều hơn) vợ ông là người dễ chịu, hạng D) vợ ông vừa hiền lành vừa ngoan, vì yêu ông rất mực nên cố sửa mình. Chính ông nhiều khi đã làm bà phiền. Hạng E) vợ ông là một người vợ, một người mẹ một người « Kiều mẫu »

LÚC ÔNG NGỒI ĂN CƠM CÓ ĐIỀU BUỒN RIÊNG, ÔNG CHẴNG NÓI NĂNG GÌ :

- A - Bà sẽ dằn dỗi nói mát ông : « Lại nghĩ đến con nào hử ? »
- B - Bà rầu rầu nét mặt chẳng nói nửa lời, có ý ra gan với ông.
- C - Bà nói chuyện cửa nhà cho ông nghe.
- D - Bà pha trò để ông vui vẻ lên.
- E - Bà chiều chuộng vuốt ve ông và sẽ hỏi : « Mình có điều gì buồn thế ? Hay em lại có sự gì sợ xuất với mình, mình tha lỗi cho em nhé ! »

ÔNG DẮT BÀ ĐI CHƠI MÁT, RỒI TẠT VÀO NHÀ MỘT NGƯỜI BẠN BÀ KHÔNG QUEN, BẮT BÀ VÀO

- A - Bà sa sầm nét mặt, lầu bầu, lầu bầu, rồi đứng lên, nói dằn dỗi : « Thôi tôi về trước. »
- B - Bà ngồi nín thinh chẳng nói nửa lời, dẫu gười bạn ông hết sức lễ phép mời bà xơi nước, ăn trà.
- C - Bà vui vẻ tiếp chuyện.
- D - Bà hỏi thăm nhà cửa bạn ông và niềm nở mời vợ bạn ông thỉnh thoảng đến chơi với bà.
- E - Bà trách yêu ông sao không dẫn bà lại chơi đây từ trước để bà thêm được một người bạn.

ÔNG MỜI MẤY NGƯỜI KHÁCH LÀ ĂN CƠM NHỮNG KHÁCH ĐÓ TOÀN LÀ BẠN ĐI Ả ĐÀO VÀ CỜ BẠC :

- A. - Bà bỏ đi chơi, mặc lũ đầy tớ muốn làm gì thì làm.
- B. - Trong lúc ăn bà nói mát bạn ông có ý muốn trách họ đã dúi dề ông chơi bời.
- C. - Bà tiếp khách lấy lệ, rồi cáo nhưc đầu, bà đi nằm.
- D. - Bà vui vẻ mời mọc
- E. - Bà tỏ ý muốn các bạn ông tới chơi luôn để ông đỡ buồn,

NGÀY CHỦ NHẬT ÔNG NGHỈ Ở NHÀ SỬA CHỮA MẤY CÁI GHẾ HOẶC ĐÓNG ĐỒ CHƠI CHO CON

- A. - Bà kêu « Tôi can mình, đóng ký ca ký, cách sốt ruột không chịu được ! »
- B. - Bà mặc ông, bỏ đi chơi.
- C. - Bà hỏi : « mình có cần em giúp mình gì không ? »
- D. - Bà vui vẻ sát lại gần ông sẽ bảo : « Tôi có một ông chồng ngoan quá. »
- E. - Bà đem con đến nô đùa cùng ông hoặc tự trách mình : « Em vụng về quá, lẽ ra những việc ấy là việc của em. »

Xem tiếp trang 11

Đàn Bà đọc sách

...

(Tiếp theo trang nhất)

Quả vậy. Ông Song-an có một khuynh - hướng giống như hai nhà phê-bình trứ danh của Pháp: khuynh-hướng về cổ - học. Duy có cả Sainte Beuve và Jules Lemaitre đều xây - dựng cái tài của họ trên một nền cổ-học súc-tích, uyên-thâm mà ông Song an còn lâu lắm mới theo kịp được.

Nhưng đây tôi không nhìn ông Song - An theo phía người. Chỉ đứng trên miếng đất phê-bình. Tác-giả Thời-thế với văn-chương còn đóng nhiều vai: nhà thơ, nhà giáo, nhà báo, nhà tiểu-thuyết, nhà học-giả v. v.

Vấn bị gia-đình và chức-nghiệp chia thì giờ mất nhiều, nhưng trước sau ông Song-an vẫn hết sức thận-trọng khi cầm bút. Sự thận trọng ấy đến lúc lên diễn-đàn càng rõ rệt.

Đại-phàm nhà diễn-thuyết phải dùng lời nói của mình để diễn-tả tư-tưởng và dùng tư-tưởng của mình để đạo-giat chân-lý và phẩm-ban. Ông Song-an đã làm như thế. Ông theo một phương-pháp tuy không khoa-học nhưng có dáng khoa-học (scientiste). Tất cả những bài diễn-văn trong Thời-thế với văn-chương đã có mạch-lạc lại rất giản-dị. Và, do đó, người ta có thể thấy cái hùng-hồn của tác-giả.

Lối diễn-văn của ông khác hẳn với lối của hạng người « chỉ có tài hoạt bát » vì họ chỉ cần chút sáng tạo tưởng tượng mau-lẹ mà ông thì đã tốn bao nhiêu công - phu nghiên-cứu.

Thời-thế với văn-chương mở ra một lịch-trình tiến-hóa của văn-học giới Tàu, Ta và Pháp qua cuộc phát-

triển biến-chứng của lịch-sử. Ông Song - an cho ta thấy qua những khuynh-hướng của văn-chương để chứng rõ những ảnh-hưởng của thời - thế. Ông nhận-xét cái phản-ảnh của xã-hội. Ông nhìn văn-chương qua nguồn - cội của xã-hội, qua sự thay đổi của xã-hội và qua con đường đi tới của xã-hội. Ông không ưa bọn « nghệ-thuật vịnh-hệ-thuật » ; Vì bọn này làm văn cốt để mà chơi, sự-nghiệp họ là đầu độc kẻ đồng - thời và gieo họa cho những thế-hệ sau.

Tôi thành - thực hoan-nghênh ông nhưng tôi lại rất tiếc cho cách lập-luận của ông còn nhiều chỗ phù-hợp với biện chứng duy-tâm, nên nhiều đoạn rất thần-bí. Có lẽ tư-tưởng ông đã theo mái tóc hoa-râm của ông mà về chiều nên khi tiếc thương một nền luân-lý đương đồ nát, ông băn khoăn lo cho sự truy-lạc tinh - thần của trò em nhiều quá mà ông sợ hãi sự xô-chạm của cuộc phát-triển văn-học đương thời.

Thưa ông Song-an, sách dở lúc này rất nhiều nhưng không phải vì thế mà văn-học không tiến.. Ông còn lạ gì con đường trải qua của sự thay - đổi bao giờ chẳng cong-queo vì cái hiện-tượng sau bao giờ chẳng nghịch với cái hiện tượng trước. Có mâu-thuẫn mới có hoàn - toàn. Có mâu-thuẫn mới hợp với buổi tốc hành của lịch-sử.

Thời-thế với văn-chương còn đứng vài khuyết-diểm nhỏ. Nhưng với cây bút của bậc đại-phương, cái đó có là bao !

Mộng-Sơn

Bán giấy và da

Có gần « 300 pieds da Đức » thật tốt để đóng giấy và 300rames giấy canada khổ 76x109. Hối nhà báo sẽ chuyển giao

Kết quả cuộc thi Tâm-Lý

(Tiếp theo trang 2)

Những bạn có tên sau này kể vào hạng ưu

TÊN VÀ HỌ	CHỖ Ở
Cô P. T. T. Ông Nguyễn duy Quyền Bà Lê Liên Bà Giao Chi Bà Lê thị thuận Khiêm Cô Bạch Tuyết Cô Thu Hà Bà Minh Hương Cô Mỹ Bà Nguyễn Mỹ Cô Trần Dung Cô Chu thị Phú Cô Nguyễn thị Xê	Baria Concessionnaire Phan thiết Cầnthơ Hanoi 195 Sadi Carnot Haiphong 39 Sœur antoine Hanoi 36 Charbon Hanoi Đồng Hới Nam định 99 médicaments Hanoi 243 Protectorat Namđinh c/o Mr Khôi instituteur Sơn tây Fille de Mr Bang Biện à Long Vĩnh Tràvinh Trà cú c/o MrHuấn đạo Bồng sơn Văn Giang Bắc Ninh No 17 2e quartier Hưng hóa c/o Ích Débitant Tiên Hưng Thái Bình 128 Domine Tuyên Quang 29 Riquier Hanoi Phố tiên Hưng Thái bình Mình-Hòa 8 Courbet Hadong 10bis Vieilles des Tasses Hanoi 14 Henri Rivière Phan thiết
Cô Di Duyệt Cô Phan thị Quý Cô Bích Thủy Kim Oanh Cô Lê Liên	
Cô Vương thị An Cô Phạm thị Trục Bà Hoàng Lâm Ô. A. B. C. Cô Trịnh Kim Quý Cô Nguyễn thị Thọ Cô Joséphine Ngọc Hường	
Cô Thu Dung Cô Mai Bạch Diệp	6 Rue des Tonkinois Thanh hóa Lycée Sisowath Paompenh

Trả lời đẹp

CÔ H. G. N. (Hanoi) — Không nên dùng những phương pháp cấp tốc và táo bạo để làm cho gầy người, sức khỏe sẽ bị hại lớn. Người béo, ăn ít thịt tha là tốt lắm tránh được bệnh ứ huyết, làm đứt mạch máu. Cô ăn rau trộn dầu giấm được song ăn ít dấm thôi không nên ăn nhiều đường, vì chất đường rất béo người. Cô cứ ăn cơm, đừng nhịn cơm uống nước từ có hại. Uống nước đá nhiều sinh bệnh đi rữa (diarrhée).

CÔ KIM SANG NINH ĐIỀN — Cái mặt thoa môi hình trái tim đã cũ lắm rồi, cô chẳng nên theo làm gì. Cô cứ nên thoa son hết và h n ôi, thắm ở giữa nhạt dần ra đến mép, nếu môi cô vừa phải, gầy quá thì chỉ nên thoa son hình trái tim, cái mặt ấy bắt chước các đào hát có vẻ tuồng, xa tự nhiên quá

BÀ VINH — Bà nên mua thắt lưng riêng bán ở hiệu thuốc để đỡ cho cái bụng chửa và những bộ phận trong người khỏi lệch lạc đi vì thai nghén và sau này lúc đỡ xong bụng khỏi sồ. Người bà như thế là nhiệt lắm, bà nên kiêng hẳn các đồ ăn cay nóng, sào dầm, nên ăn các thứ rau đậu mát. Mùa này có sắn đậu đen, đậu xanh là những thứ giải nhiệt độc rất tốt, bà nên ăn luôn.

CÔ DUNG (Bắc giang) — Khi cô bơi thuyền có thể mặc short được lắm. Không muốn dùng chemisette của đàn ông cô đan lấy một cái áo sợi trắng hay vàng, tùy ý cô, mặc chui dầm cổ và chun lại buộc bằng giây sợi, tay áo chỉ đến quá vai một chút còn quần thì may bằng hang tussor hoặc flanelle như của đàn ông.

Vo' ông là ngu' o' i thế nào ?

(Tiếp theo trang 9)

Hôm nay nhà có giò, ông lại được nghỉ nên ông loay hoay định giúp bà nhưng ông vụng về quá, làm gì cũng đổ vỡ.

A. — « Thôi bước đi, đừng quần chân người ta! Lợi chả bỏ hại! Người đâu mà vụng về thế. »

B. — « Thôi mình đừng làm nữa, để em làm kéo hồng hết bây giờ. »

C. — Mình ngoan lắm. Thôi mặc em, mình lên nhà mà đọc nhật trình. »

CHUYỆN RIÊNG

(Tiếp theo trang 2)

yên ổn, thì cần phải hiền lễ đó. Dân hoặc mình đã nhường nhịn mà các cô em vẫn đánh hạnh thì nên nhẹ nhẹ giải bày tình cảnh với chồng, giải bày một cách khéo léo để chồng đứng lên giàn xếp. Chớ có gây ác cảm giữa anh em người ta. Khôn hơn hết là kiếm cách ở riêng.

O. LIÊN SOCONY (Saigon). — Chúng tôi đã trả lời ông một lần rằng chúng tôi không nhận được lá thư nào nói đến việc của ông cả, và chúng tôi cũng chưa hề bao giờ đăng lá thư ấy ở trên báo.

THU-LINH

D. — « Minh yêu ơi! Minh định để cho thiên hạ họ cười em vụng à? »

E. — « Em chậm chạp quá! Giá em nhanh chút nữa, có phải mình đỡ bận vì em không! »

BÀ VỪA MAY MỘT CÁI ÁO MỚI BÀ CHO LÀ ĐẸP
ÔNG KÊU LỖ BỊCH

A. — « Minh què mùa lắm! Tôi rất buồn có người chòng như mình. »

B. — « Nếu tôi biết mình không ưa thì tôi may màu khác và kiểu khác. »

C. — Bà ý tứ cất áo ấy vào tủ và không bận nữa.

D. — Bà tỏ ý hối.

E. — « Minh ơi! Tại mình đây, lúc đi mua hàng và tới thợ may mình không đi với em. Em thiếu khiếu thẩm mỹ. »

CHIỀU ÔNG ĐI LÀM VỀ
THẤY CƠM CHƯA DỌN,
ÔNG GẮT

A. — Lỡ ra một bữa mà gặt ngấu lên! Tôi không phải là đây tớ mà mắng được tôi.

B. — Tại sáng nay có chị X. tới chơi, ngồi vui câu truyện, cơm trễ, lỗi tại em.

C. — Bà tươi tỉnh: Thôi chả ăn cơm nhà nữa. Vợ chồng mình đi ăn tiệm. Em có tiền riêng, hết mình.

D. — Minh thương em với! Sáng nay em đau bụng quá nên đi chợ trễ.

E. — Bà cười: « Em biết mình thế nào cũng gặt, nên em đã có một món bồi thường rồi! Em làm món chả ngon tuyệt, mọi lần mình vẫn khen ấy mà! »

ÔNG NHÌN MẮM CƠM
THẤY KHÔNG CÓ MÓN
NÀO VỪA LÒNG,
ÔNG SIU MẶT

A. — Bà đứng phát dục « Bữa cơm chứ có đi đưa đám ma đâu! »

B. — « Ông bố trẻ ơi, ông khó quá, để em sai nó ra hiệu mua đĩa hạnh nhân sao vậy. »

C. — Bà cười: « Minh chịu khó ăn bữa cơm này, mai em làm nem mình soi. »

D. — « Minh đi ăn hiệu nhé, em còn tiền đây! Chợ hôm nay không có gì cả! »

E. — Bà chạy xuống bếp rồi đem một lọ ruốc lên: « Em biết mà! Em đã làm sẵn lọ ruốc này để mình soi tạm, vui lên nào! Ngoan lát nữa em thưởng. »

Nào thế bây giờ vợ ông là hang người nào? Nhắc lại cái giờ đời cũng tương đối sự ngoan, hư cũng vậy. Ông phải so sánh vợ ông với bao người vợ khác ông mới rõ vợ ông ngoan hay hư được.

Thư Tín

Đã nhận được mandat của quý vị kể dưới đây, vậy xin cảm tạ.

Cô Joséphine Bầy (Vĩnh-Long) bà Lê-Nguyên (Hải-Dương) Ông Lê-văn-Giàu (Thủ-đầu-một) Cô Trần-Huyền (Phát-diệm) bà Ng: quang-Phước (Saigon) cô Ng: thị-Sinh (Vĩnh-yên) Bà Lý-thị-Tư (Ô-môn) ông Võ-đình-Dần (Chợ-lớn) Klosque Thanh-Tao (Vinh) cô Nguyễn-mỹ-Lê (Trà-vinh).

Bà Vương-Hữu-chánh (Soc-trang) hạn bảo của bà đến hôm 1-5-42 mới hết,

Ông Lương-mạnh-Khiêm (Thanh-hóa) đã coi lại sổ rất kỹ càng đúng 12-5-41 chứ không phải đến 30 juin-41.

CERTIFICATS

Chúng tôi đã nhiều lần dùng RUỖU-CHỒI HOA-KỶ để soa cho các Bà khi làm sẵn, xem ra tốt lắm, đã đỡ phải nằm than, lại không lo bị cảm phong hàn té bại nữa. càng soa được nhiều càng tốt.

Công nhận là tốt thực. nên chúng tôi có ký dưới này làm bằng để giới thiệu các bà khắp Trung, Nam, Bắc tới thời kỳ khai hoa nên chữ sẵn, nên tin dùng.

Chúng tôi lại có công nhận thứ PHẤN THUỐC SOA RÔM « CON GÀ » của Ý-Đại-Lợi soa cho trẻ em sau khi tắm xong soa song vừa thơm vừa mát, lặn rôm, khỏi ngứa lại gẻ tiền.

12 bà chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh HANOI ký

Bà Nguyễn-thị-Vinh, Nguyễn-Đào, Lê-thị-Tiến, Nguyễn-kim-Minh, Lương-thị-Khang, Ngô-thị-Nhung, Nguyễn-thị-Đoàn, Ngô-thị-Dinh, Đỗ-thị-Liên, Trương bá-Thanh, Nguyễn-thị-Lan, Nguyễn-thị-Nguyên

10 bà chủ mở nhà HỘ-SINH tỉnh Haiphong ký

Bà Josephine, Trương-kỳ-Tiên, Louise Tào, Phạm-thị-Lan, Lê-thị-Ba, Nguyễn-thị-Vinh, Lê-thị-Ngân, Lê-thị-Nga, Nguyễn-thị-Phương, Nguyễn-thị-Thừa.

MUỐN CÓ

Nhà lầu, ô-tô

Nên mua

XỒ XỒ
ĐỒNG - DƯƠNG

1\$00 MỘT SỐ

NGÀY CHỦ-NHẬT

Các nữ-học-sinh
đều dùng

CỦU LONG HOÀN

để lấy
sức-khỏe học bài
tuần tới.

1 VIÊN

CỦU-LONG-HOÀN

BẢNG 10 THANG THUỐC BỔ

Tổng phát hành Bắc-Kỳ
Lêo, Bắc Trung-Kỳ
Établissements

VẠN - HÓA

8, Hàng-Ngang. Hanoi

Có bán thuốc Vạn-Bảo danh tiếng chữa bệnh liệt-dương. Dùng 1 hộp đầu sẽ thấy sống dậy tấm tình xuân ở những người bất lực. Thứ cho đàn ông, đàn bà khác nhau

ROBERT BEAU

JOAILLIER HANOI HAIPHONG

Bán và bảo lãnh đồng hồ tốt có tiếng :

ROLEX — OMÉGA — JUDEX

và các đồng hồ chuông

LA VEDETTE

CÙNG CÁC ĐỒ TRANG SỨC

■ ĐỦ CẢ CÁC MẶT HÀNG TO' LỰA

Hàng vận chơn và các thứ hoa mới lạ rất nắn, fusor (đũi) rất đẹp. Xưởng nhà dệt bán thẳng cho người mua buôn lẻ nên giá rất hạ. Các bà lịch-sự muốn dùng hoặc muốn xem hàng để biết công nghệ dệt ở Hà-dông đã tiến bộ đến bậc nào xin mời tới xưởng dệt

NGỌC - DUNG

Số 32, Négrier — Hà-Đông
(Trước chỗ đỗ xe điện)

Chủ nhân rất hân-hạnh tiếp rước các quý khách muốn mua hay xem hàng. Có nhận hàng gửi đi các nơi

CHỈ CÓ PHƯƠNG THUỐC bí truyền này mới trị dạng Ho Lao

Phương thuốc chữa tuyệt bệnh ho lao, ho ra máu của cụ TRỊNH HẢI LONG (nội đồ ông đốc học Hào) là một phương thuốc bí truyền mà sự công hiệu rất lạ lùng chưa từng thấy. Vì từ ngày ông Jốc học Hào đem ra giúp đời thì đã cả muôn người mắc bệnh ho lao, ho ra máu, ho đàm, bệnh thường hành nóng lạnh, bệnh nặng hay lâu năm cũng đều nhờ thuốc này mà lành mạnh. Thuốc có hai thứ (5\$00 và 3\$50). Ở xa mua thuốc gửi mandat cho :

M. Trịnh-văn-Hào

Directeur Ecole Villa

N° 110 Rue Vassoigne

Tân-Định

Saigon

- Ai dùng bích-loong cốt sắt mà không biết sự nặng của những sắt tròn.
- Ai làm nhà mà không biết sự nặng của tôn (tôle), sắt cạnh khế (cornière) giằng thép, bù-loong, v. v...
- Ai làm đốc-công, làm thợ mà thường bị lúng túng bởi những công việc ở nhà máy, nên mua ngay quyển

KỸ NGHỆ CẨM-NANG

do Kỹ-Nghệ Tùng Thư xuất bản để làm bùa hộ thân

Mỗi quyển giá 0\$40 — Cước phí : 0\$14

Thư và Mandat :

ÔNG NGUYỄN-HỮU-THĂNG

Trưởng Kỹ-Nghệ — Hanoi

Tháng tư đông đổ

nấu chè,

Ăn tết Đoàn-ngộ trở về

tháng năm

Có lẽ trong 2 tháng này là dễ mắc bệnh đau bụng đi rửa hơn hết. Ta nên dùng :

TÊ-CHÚNG-THỦY ĐAI - QUANG

là một thứ thuốc chữa bệnh đau bụng đi rửa rất hay ; chứng bệnh thiên thời dịch tả uống thuốc này công hiệu lắm. Mỗi lọ giá 0\$10. Có mua xin nhận kỹ nhãn con Bướm - Bướm chữ hiệu Đại-Quang, số 23 phố Hàng Ngang, Hanoi mới là thuốc chính hiệu.

PHÒNG TÍCH

CON

CHIM

Khi đầy hơi, khi tức ngực, chán cơm, không biết đói, ăn chậm tiêu, bụng vô bình bịch. Khi ăn uống rồi thì ợ, (ợ hơi hoặc ợ chua) Thường khi tức bụng khó chịu, khi đau lưng, đau ran trên vai. Người thường ngao ngán và mỗi mệt, buồn bã chân tay, bị lâu năm, sắc da vàng, da bụng đầy. Còn nhiều chứng không kể xiết. Một liều thấy dễ chịu ngay.

Liều một bận nóng 0\$25.

Liều hai bận uống 0\$45

VU DINH TAN

án tử Kim tiền năm 1928

178 bis Lechtray, Haiphong

Đại lý phát hành toàn tỉnh Hanoi

An-Hà 13 Hàng-Mã (Cuivre) Hanoi

Đại lý phát hành khắp Đông-

duong, Nam-Tân 100 phố Bonnal

Haiphong. Có lĩnh 193 đại lý

khắp Hanoi và khắp các tỉnh

Trung, Nam Bắc-kỳ, Cao-mên và

Lào có treo cái biển tròn.

SÍCH BẠCH ĐÁI HẠ

Ta thường gọi là bệnh khi hư rất nguy hiểm nếu không gặp thuốc. Ai bị bệnh này kinh nguyệt cũng thành bất điều người sẽ gầy yếu dần và sinh ra lắm bệnh vặt. Chữa đủ các thứ thuốc không khỏi thường chỉ dùng một hộp SÍCH-BẠCH-ĐÁI HẠ-PHONG-KHÊ số 60. Giá 1\$00 và một hộp NINH-KHÔN HOÀN số 2. Giá 0\$50 đồ ngoài là khỏi.

NHÀ THUỐC

Hồng-Khê

75 Hàng-bô điện thoại 1439

Chi nhánh : 88 phố Huế

điện thoại 755

HANO

TONKIN